

Arrest

nr. 184 522 van 28 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 25 maart 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 15 maart 2017 tot teruggedrijving en van de beslissing van diezelfde datum houdende de nietigverklaring van een visum type C.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2017 om 14u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 maart 2017 wordt de verzoekster door de grensinspectie op de luchthaven te Zaventem staande gehouden, komende uit Conakry, Guinee.

Op 15 maart 2017 nemen de met grenscontrole belaste overheden ten aanzien van de verzoekster een beslissing tot teruggedrijving.

Dit is de eerste bestreden beslissing. Zij wordt aan de verzoekster op 15 maart 2017, onder de vorm van een bijlage 11, ter kennis gebracht en is als volgt gemotiveerd:

*“Op 15 maart 2017 om 09.20 uur, aan de grensdoorlaatpost Brussel Nationaal,
Werd door ondergetekende, D. J. P.*

de heer / mevrouw :

naam D. voornaam K.

geboren op (...) 1996 te Conakry geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Guinee

houder van het document nationaal paspoort van Guinee nummer (...)

afgegeven te DCPAF op : 27.01.2015

*houder van het visum nr. 004223155 van het type C afgegeven door Portugese vertegenwoordiging in
Dakar geldig van 14.02.2017 tot 29.05.2017 voor een duur van 90 dagen*

afkomstig uit Conakry met SN206 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart in eerste instantie om naar Portugal door te reizen om haar echtgenoot welke daar verblijft te willen bezoeken en met deze ook naar Duitsland waar hij werkzaam is te willen doorreizen. Betrokkene is in het bezit van een doorreisticket naar Lissabon (Portugal) en een hotelreservatie in Portugal. Gevraagd waarom betrokkene een hotelreservatie heeft in Portugal terwijl haar echtgenoot daar verblijft verklaart betrokkene in tweede instantie dat haar echtgenoot in Duitsland. Betrokkene is niet in het bezit van een uitnodiging van haar echtgenoot, kan geen toelichting geven over haar activiteiten (toeristisch? – zakelijk?) in Duitsland en Portugal, beschikt niet over vervoersbewijzen vanuit Portugal naar Duitsland en terug (terugkeerticket: Lissabon – Brussel – Conakry) en kan geen informatie geven over de woonplaats (adres, stad, land, ...) van haar echtgenoot.

(G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Betrokkene is in het bezit van 20 euro voor een voorgenomen verblijf van 72 dagen in Portugal en Duitsland. Volgens de geldende richtbedragen dient men in Portugal over 40 euro/dag/persoon en in Duitsland over 45 euro/dag/persoon te beschikken.”

Op 15 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens een beslissing tot nietigverklaring van het visum. Ook deze beslissing wordt aan de verzoekster ter kennis gebracht op 15 maart 2017.

Het betreft de tweede bestreden beslissing, die berust op de volgende motieven:

“Het visum is nietig verklaard

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (~~artikel 32, 1, a), II~~ en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene verklaart in eerste instantie om naar Portugal door te reizen om haar echtgenoot welke daar verblijft te willen bezoeken en met deze ook naar Duitsland waar hij werkzaam is te willen doorreizen. Betrokkene is in het bezit van een doorreisticket naar Lissabon (Portugal) en een hotelreservatie in

Portugal. Gevraagd waarom betrokkene een hotelreservatie heeft in Portugal terwijl haar echtgenoot daar verblijft verklaart betrokkene in tweede instantie dat haar echtgenoot in Duitsland. Betrokkene is niet in het bezit van een uitnodiging van haar echtgenoot, kan geen toelichting geven over haar activiteiten (toeristisch? – zakelijk?) in Duitsland en Portugal, beschikt niet over vervoersbewijzen vanuit Portugal naar Duitsland en terug (terugkeerticket: Lissabon – Brussel – Conakry) en kan geen informatie geven over de woonplaats (adres, stad, land, ...) van haar echtgenoot.

3. u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen (artikel 32, 1, a), III en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene is in het bezit van 20 euro voor een voorgenomen verblijf van 72 dagen in Portugal en Duitsland. Volgens de geldende richtbedragen dient men in Portugal over 40 euro/dag/persoon en in Duitsland over 45 euro/dag/persoon te beschikken.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekster zich bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verweerder.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de

vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoord en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.2.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 34 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het EVRM, van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van de volgende beginselen van behoorlijk bestuur: "*du principe de minutie, de proportionnalité, de*

prudence et de précaution, de l'obligation de procéder avec soin à la préparation d'une décision administrative en prenant connaissance de tous les éléments pertinents de la cause". De verzoekster beroept zich tevens op een manifeste beoordelingsfout.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"(...)

Premier grief

Le Conseil d'Etat estime de manière constante que le contrôle de la légalité d'un acte s'entend également de celui de la proportionnalité de la décision;

La jurisprudence constante du Conseil du Contentieux des Etrangers contraint l'administration à prendre en compte dans sa décision tous les éléments pertinents qui sont en sa possession au moment du traitement (« Le Conseil entend rappeler tout d'abord que la légalité d'un acte doit s'apprécier en fonction des documents dont disposait la partie défenderesse au moment où elle a statué... » CCE, arrêt n°27.944 du 28.05.2009).

L'article 41 de la charte consacre le droit de toute personne d'être entendue avant qu'une mesure individuelle qui l'affecterait défavorablement ne soit pris à son encontre ;

Les considérants 11 et 13 de la directive 2008/115 énoncent:

«(11) Il y a lieu d'arrêter un ensemble commun minimal de garanties juridiques, applicables aux décisions liées au retour, afin d'assurer une protection efficace des intérêts des personnes concernées.

[...]

[...]

(13) Il convient de subordonner expressément le recours à des mesures coercitives au respect des principes de proportionnalité et d'efficacité en ce qui concerne les moyens utilisés et les objectifs poursuivis. [...] Les États membres devraient pouvoir avoir recours à différentes possibilités pour contrôler le retour forcé.

[...]

L'article 1er de la directive 2008/115 prévoit:

«La présente directive fixe les normes et procédures communes à appliquer dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier, conformément aux droits fondamentaux en tant que principes généraux du droit communautaire ainsi qu'au droit international, y compris aux obligations en matière de protection des réfugiés et de droits de l'homme.»

L'article 2 de la directive 2008/115 dispose:

«1. La présente directive s'applique aux ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier sur le territoire d'un État membre.

[...]

En l'espèce , les faits de la cause relèvent du champ d'application de la directive 2008/115 mais également de l'article 41, paragraphe 2, de la [Charte],

Elle viole donc l'article 62 visé au moyen ;

également, il est évident que les droits de la défense de la partie requérante ont été violés, du fait qu'on ne peut pas considérer que la partie adverse a été correctement entendue avant que soit prise la décision entreprise, la seule audition dans le cadre de son interception à Zaventem dans une contexte particulièrement déroutant et stressant pour une très jeune femme dont s'était le premier voyage , audition particulièrement succincte et qui ne tient pas compte des éléments spécifiques développés par la partie requérante, ne peut pas être considérée comme respectant le prescrit des dispositions visées au moyen ;

La partie adverse viole le principe général du respect des droits de la défense et porte atteinte aux intérêts du requérant tels qu'ils lui sont reconnus par les articles l'article 41 de la charte ;

Selon une jurisprudence constante, les droits de la défense, qui comportent le droit d'être entendu et le droit d'accès au dossier, figurent au nombre des droits fondamentaux faisant partie intégrante de l'ordre juridique de l'Union et consacrés par la Charte (voir, en ce sens, arrêt du 18 juillet 2013, Commission e.a./Kadi, C 584/10 P, C 593/10 P et C 595/10 P, non encore publié au Recueil, points 98 et 99 ainsi que jurisprudence citée). Il est vrai également que le respect de ces droits s'impose même lorsque la réglementation applicable ne prévoit pas expressément une telle formalité (voir, en ce sens, arrêt du 22 novembre 2012, M., C 277/11, non encore publié au Recueil, point 86 et jurisprudence citée).

La Cour a toutefois déjà considéré que les droits fondamentaux, tels que le respect des droits de la défense, n'apparaissent pas comme des prérogatives absolues, mais peuvent comporter des restrictions, à condition que celles-ci répondent effectivement à des objectifs d'intérêt général poursuivis par la mesure en cause et ne constituent pas, au regard du but poursuivi, une intervention démesurée et intolérable qui porterait atteinte à la substance même des droits ainsi garantis (arrêt du 15 juin 2006, Dokter e.a., C-28/05, Rec. p. I 5431, point 75).

En outre, l'existence d'une violation des droits de la défense doit être appréciée en fonction des circonstances spécifiques de chaque cas d'espèce (voir, en ce sens, arrêt du 25 octobre 2011, Solvay/Commission, C-110/10 P, Rec. p. I 10439, point 63), notamment de la nature de l'acte en cause, du contexte de son adoption et des règles juridiques régissant la matière concernée (arrêt Commission e.a./Kadi, précité, point 102 et jurisprudence citée).

L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union. Lorsque, comme en l'espèce, ni les conditions dans lesquelles doit être assuré le respect des droits de la défense des ressortissants de pays tiers en situation irrégulière, ni les conséquences de la méconnaissance de ces droits ne sont fixées par le droit de l'Union, ces conditions et ces conséquences relèvent du droit national pour autant que les mesures arrêtées en ce sens sont du même ordre que celles dont bénéficient les particuliers dans des situations de droit national comparables (principe de l'équivalence) et qu'elles ne rendent pas en pratique impossible ou excessivement difficile l'exercice des droits conférés par l'ordre juridique de l'Union (principe d'effectivité) (voir en ce sens, notamment, arrêts du 18 décembre 2008, Sopropé, C-349/07, Rec. p. I 10369, point 38, ainsi que du 19 mai 2011, Iulia e.a., C-452/09, Rec. p. I 4043, point 16).

Pour autant, s'il est loisible aux États membres de permettre l'exercice des droits de la défense de ces ressortissants selon les mêmes modalités que celles retenues pour régir les situations internes, ces modalités doivent être conformes au droit de l'Union et, notamment, ne pas remettre en cause l'effet utile de la directive 2008/115.

C'est donc dans le contexte d'ensemble de la jurisprudence concernant le respect des droits de la défense et du système de la directive 2008/115 que les États membres, dans le cadre de leur autonomie procédurale, doivent, d'une part, déterminer les conditions dans lesquelles doit être assuré le respect du droit, pour les ressortissants de pays tiers en situation irrégulière, d'être entendus et, d'autre part, tirer les conséquences de la méconnaissance de ce droit.

La partie requérante n'a pas été valablement entendue au sens de ces dispositions avant que cette décision soit prise à son encontre ;

Ainsi, la partie requérante a tenté de montrer les documents qu'elle avait produit à l'appui de sa demande de visa, dont son acte de mariage.

Les autorités frontalières n'ont pas voulu ni les voir ni en tenir compte, déstabilisant la partie requérante au point qu'elle ne songe pas à visionner l'adresse de son époux qui se trouvait dans son GSM.

L'adresse étant à Lisbonne il est normal que la partie requérante ne l'ait pas retenue, s'agissant d'une langue encore étrangère pour elle.

Quand la requérante avait repris tant soit peu ses esprits, son GSM se trouvait déjà confisqué.

La partie adverse fait preuve d'un manque de minutie et n'a pas correctement motivé sa décision au sens de l'article 62 visé au moyen ;

Second grief

Attendu que le requérant a obtenu un visa Schengen du Portugal, état dont son époux est ressortissant ;

Attendu que la décision entreprise entend uniquement viser l'article 34 point 1 /2 du règlement 810/2009/CE ;

Il convient donc d'apprécier la légalité de la décision au regard de cette seule disposition ;

Attendu que l'article 34 du règlement 810/2009/CE stipule : (...)

Qu'il convient de constater d'emblée que la décision semble viser tant les paragraphes 1 que 2 de l'article 34 du règlement 810/2009 alors cependant que ces dispositions visent des situations radicalement différentes.

Que dans le titre de la décision aucune mention ne se trouve ou visée ou biffée, confirmant l'ambiguïté. La seule vue et lecture de la décision ne permet donc pas de déterminer prima facie déjà s'il s'agit d'un refus, d'une annulation ou d'un retrait.

Que ce manque de précision laisse perplexe quant aux motifs qui ont justifiés la décision, mais porte également préjudice à la partie requérante en ce qu'elle ne peut comprendre la décision, ne peut dès lors s'en défendre valablement mais également en ce que signalée dans le réseau comme la réglementation l'impose, il n'apparaîtra pas clairement si il s'agit d'un retrait en raison d'une fraude ou d'une abrogation simple , ce qui jettera nécessairement la suspicion sur elle à chaque demande de visa et chaque passage de frontière.

Alors que la partie requérante est amenée à voyager et à solliciter un visa régulièrement dès lors qu'elle est de nationalité guinéenne, que son époux est de nationalité portugaise, qu'elle sera amenée tant à retourner dans son pays d'origine afin de revoir sa famille ou terminer ses études qu'à accompagner son époux dans ses déplacements au sein de l'espace Shenghen où il bénéficie de la liberté de circulation.

Que la décision semble opérer une confusion entre les éléments qui la concernent elle et ceux qui concernent son époux .

Que l'on doit raisonnablement admettre qu'au sein d'un couple marié, la cohabitation est la règle.

Que si l'époux est citoyen de l'Union Européenne, ce qu'il est assurément en tant que citoyen portugais, il bénéficie de la libre circulation au sein de l'espace Shenghen , de telle sorte qu'il est à cet égard indifférent sur le plan des principes que l'époux voyage voire travaille , quod non, dans différents états de l'Union , dès lors que c'est son droit en tant que citoyen de l'Union.

Or en l'espèce, la partie adverse prend prétexte de cette liberté de circulation dont l'époux portugais fait usage au sein de l'union Européenne, pour mettre en doute et invalider le but et les circonstances du séjour de l'épouse, ressortissante d'un pays tiers, laquelle déclare, - comme la décision le précise du reste,- que le but du voyage est en première instance de rejoindre son époux.

Qu'il n'apparaît d'aucune façon de la décision que la partie adverse a pris en considération la qualité de citoyen de l'union de l'époux de la partie requérante.

Toute référence à la nationalité portugaise de l'époux de la partie requérante est du reste absente de la décision , qui ne fait allusion qu'au séjour de l'époux.

Tout laisse à penser que la partie adverse n'a à aucun moment seulement envisagé que l'époux qui porte un nom guinéen, puisse être de nationalité portugaise.

Or in casu, la décision de conteste pas l'existence du lien matrimonial unissant la partie requérante à cet époux, non autrement déterminé ou qualifié.

Que dès lors, force est de constater que la partie requérante est donc bien un citoyen non européen, conjoint d'un ressortissant européen et qu'elle a , à ce titre vocation à entrer dans l'Union Européenne mais également à y obtenir un titre de séjour.

Ce à quoi la décision intervenue fait entrave.

Que le portail portugais informe que le visa touristique permet également les visites familiales et informe de la procédure à suivre à l'arrivée au Portugal, ce qui confirme les informations reçues par la requérante lors de sa demande de visa /

[HTTP://WWW.LIVINGINPORTUGAL.COM/FR/DEMENAGER-AU-PORTUGAL/CONDITIONS-D-ENTREE/](http://www.livinginportugal.com/fr/demenager-au-portugal/conditions-d-entree/) CONDITIONS D'ENTREE

L'entrée au Portugal des ressortissants de pays tiers est définie en fonction du motif de l'entrée et de la durée de séjour. Pour des séjours de courte durée, le ressortissant étranger doit respecter les règles Schengen. Pour des séjours de longue durée, de plus de 3 mois, il doit respecter la législation nationale en vigueur.

Si vous souhaitez visiter le Portugal pour des raisons touristiques, si vous êtes ressortissant d'un pays soumis à l'obligation de visa d'entrée dans l'espace Schengen, vous devez demander dans les délais prévus un visa Schengen auprès de la représentation diplomatique ou consulaire de votre zone de résidence ou à l'ambassade du pays Schengen qui représente le Portugal à ces fins.

En plus du tourisme, le visa Schengen permet aussi l'entrée au Portugal, pour une durée allant jusqu'à 90 jours, à des ressortissants étrangers qui voyagent pour des raisons de caractère professionnel et d'affaires, familial, scientifique, culturel, sportif, politique ou religieux.

Tous les ressortissants étrangers qui souhaitent séjourner au Portugal pour une période allant jusqu'à un an ou y élire domicile pour plus d'un an doivent demander le visa de long séjour correspondant – Séjour temporaire ou Résidence - auprès de l'Ambassade du Portugal dans son pays de résidence ou de l'Ambassade du Portugal de la circonscription dans le pays en question.

Des visas peuvent être demandés aux fins suivantes : investissement, travail (activité dépendante ou indépendante), études, formation professionnelle, recherche, travail ou enseignement hautement qualifié, formation religieuse, retraite et traitement médical.

Sont exclus des procédures de visas de long séjour tous les ressortissants des États membres de l'Union européenne, des États appartenant à l'Espace économique européen (EEE), d'un État avec lequel la Communauté européenne a un accord de libre circulation ou des ressortissants d'États tiers parents d'un ressortissant portugais ou de citoyens de l'UE et de l'EEE. Tous ces demandeurs doivent seulement être porteurs, au moment de leur entrée au Portugal, d'un visa Schengen, le cas échéant, et effectuer leur enregistrement auprès du Service des étrangers et des frontières de la zone de résidence. À leur arrivée au Portugal, il suffit à ces demandeurs d'être titulaires du visa Schengen, le cas échéant, et de s'enregistrer auprès du Service des Étrangers et des Frontières de leur zone de résidence.

LES PRÉSENTES INFORMATIONS NE DISPENSENT PAS DE LA CONSULTATION DE LA LÉGISLATION APPLICABLE

Source : Ministère portugais des Affaires étrangères - Direction générale des affaires consulaires et des communautés portugaises

<http://www.livinginportugal.com/fr/demenager-au-portugal/conditions-d-entree/>

Qu' il n'apparaît pas davantage que les autorités portugaises aient été informées de la mesure quand elle était envisagée, ni même postérieurement, alors que les autorités des pays membres se doivent de faciliter l'accès et la circulation des citoyens de l'Union mais également de leurs conjoints, qualité non démentie que possède la partie requérante.

Que l'article 34 en son point 4 précise également que (...)

Ce qui implique également qu'il incombait à la partie adverse une obligation accrue de minutie et également de motivation lorsqu'elle estime en dépit du caractère non-automatique de l'annulation /abrogation/retrait du visa de procéder néanmoins à cette sanction.

En l'espèce ce devoir de minutie n'est pas rencontré pas plus que l'obligation de motivation formelle, ne s'agissant pas d'une sorte de compétence liée.

Que la partie adverse confond par ailleurs également les « activités » prétendues de l'époux (dont elle n'a pas à connaître s'agissant d'un citoyen de l'Union Européenne pouvant de facto tant voyager pour loisirs que pour affaires ou par envie de tester les transports ferroviaires ou aériens ou d'user son fuel) qu'elle étend et attribue par ricochet à l'épouse (« haar » activiteiten Toeristisch ? zakelijk ?) alors que la partie requérante de toute évidence et en tout état de cause ne fera que suivre son époux au gré des activités de celui-ci.

La partie requérante tire certes une interprétation tronquée des déclarations de la partie requérante, mais il convient surtout de souligner que ce sont avant toute chose les prémices de son raisonnement qui sont erronés, dès lors que l'époux à rejoindre est ressortissant portugais.

Attendu que les documents exigés par l'Etat belge ne sont pas nécessairement exigés par le Portugal, particulièrement lorsqu'il s'agit de l'entrée sur le territoire d'un conjoint d'un ressortissant portugais règlement 810/2008 ;

*Attendu que la requérante, contrairement à ce que la décision mentionne, a bien précisé que le but de son voyage était d'aller rejoindre son mari au Portugal, même si elle comptait passer quelques jours en Allemagne avec lui , ce qui est tout à fait permis par la législation Schengen et par le visa obtenu ;
Que la requérante répond totalement aux exigences mises à l'octroi de son visa par les autorités portugaises afin de rejoindre son époux portugais, citoyen de l'UE;*

Que la partie adverse a dès lors commis une erreur manifeste d'appréciation et violé les principes et dispositions visés au moyen ; »

2.2.2.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De verzoekster voert in de aanhef onder meer de schending aan van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat in de uiteenzetting van het middel elke verdere toelichting omtrent de artikelen 6 en 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ontbreekt. Verder dient te worden opgemerkt dat de verzoekster zich, wat de vermeende schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM betreft, beperkt tot uitgebreide doch louter rechtstheoretische uiteenzettingen, waarbij zij echter nalaat te verduidelijken op welke wijze de thans bestreden beslissingen deze verdragsbepalingen zouden schenden. De advocaat van de verzoekster geeft ter terechtzitting overigens aan dat de eigenlijke uiteenzetting van het enig middel slechts aanvangt met het punt 2.3.2. op p. 11 van haar verzoekschrift.

Het enige middel is bijgevolg op het eerste gezicht niet ontvankelijk en dus niet ernstig wat de aangevoerde schending van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft.

2.2.2.2. In een eerste middelenonderdeel verwijst de verzoekster naar de artikelen 1 en 2 en de overwegingen 11 en 13 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn).

De Raad wijst er evenwel op dat verzoeksters situatie niet onder het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn valt.

Artikel 2 van de Terugkeerrichtlijn, dat de werkingssfeer van deze richtlijn verduidelijkt, voorziet immers het volgende:

*“2. De lidstaten kunnen besluiten deze richtlijn niet toe te passen op onderdanen van derde landen:
a) aan wie de toegang is geweigerd overeenkomstig artikel 13 van de Schengengrenscodex, of die door de bevoegde autoriteiten zijn aangehouden of onderschept wegens het op niet reguliere wijze overschrijden over land, over zee of door de lucht van de buitengrens van een lidstaat, en die vervolgens geen vergunning of recht heeft verkregen om in die lidstaat te verblijven;”*

Artikel 13 van de verordening (EG) 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (Schengengrenscodex), bepaalt als volgt:

“Weigering van toegang

1. Indien een onderdaan van een derde land niet aan alle in artikel 5, lid 1, vermelde toegangsvoorwaarden voldoet, en niet tot de in artikel 5, lid 4, genoemde categorieën personen behoort,

wordt hem de toegang tot het grondgebied van de lidstaten geweigerd. Dit laat de toepassing van de bijzondere bepalingen inzake asielrecht en internationale bescherming of inzake afgifte van een visum voor een verblijf van langere duur onverlet.

*2. De toegang kan alleen worden geweigerd in een met redenen omklede beslissing waarin de precieze weigeringsgronden worden genoemd. De beslissing wordt genomen door een naar nationaal recht bevoegde instantie. Zij is onmiddellijk van toepassing.
[...]"*

Artikel 74/10 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Met uitzondering van de bepalingen bedoeld in het artikel 74/17, § 1, zijn de bepalingen van de huidige Titel niet van toepassing op de onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een beslissing van weigering tot toegang overeenkomstig artikel 13 van de Schengengrenscodex of die door de bevoegde autoriteiten is aangehouden of onderschept op het ogenblik dat hij op irreguliere wijze via een lands-, zee- of de luchtgrens de buitengrens van een lidstaat overschrijdt, en die vervolgens geen machtiging tot verblijf in de genoemde lidstaat of het recht om er te verblijven heeft verkregen."

Zodoende heeft de Belgische Staat gebruik gemaakt van de bij artikel 2 van de Terugkeerrichtlijn geboden mogelijkheid om de derderlanders die het voorwerp uitmaken van een beslissing van weigering tot toegang overeenkomstig artikel 13 van de Schengengrenscodex uit te sluiten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn.

Uit de bewoordingen van de eerste bestreden beslissing blijkt dat aan de verzoekster de toegang tot het grondgebied, die een overschrijding van de Schengengrenzen inhoudt nu de verzoeker op de luchthaven toekwam komende vanuit Guinee, wordt geweigerd. In deze concrete omstandigheden valt de situatie van de verzoekster op het eerste gezicht dan ook niet onder het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn, zodat zij er evenmin dienstig kan naar verwijzen.

2.2.2.3. De verzoekster voert voorts een schending aan van artikel 41 van het Handvest alsook van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht.

Waar de verzoekster de schending aanvoert van artikel 41 van het Handvest, moet vooreerst worden gesteld dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoekster kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen (cf. HvJ 11 december 2014, C- 249/13, punt 33).

Het hoorrecht maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is (cf. HvJ 5 november 2014, C-166/13, punt 45) hetgeen de verzoekster ook aanvoert.

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van de verdediging van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust op de administratieve overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 35).

De mogelijkheid tot nietigverklaring van het visum is geregeld in het Unierecht, meer specifiek in visumcode en deze nietigverklaring kan op het eerste gezicht ook worden beschouwd als een bezwarend besluit voor degene tot wie het is gericht.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adreassaar van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit – *in casu* de verweerder – in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 49).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (cf. HvJ 21 november 1991, C-269/90, punt 14, en HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 50).

Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (cf. HvJ 18 december 2008, C-349/07, punt 38; HvJ 22 november 2012, C-277/11, punt 86 en HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 32).

In casu stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier kan worden afgeleid dat de verzoekster wel degelijk door de met grenscontrole belaste overheden werd gehoord bij haar interceptie op de luchthaven. Van dit gehoor werd een verslag opgesteld door de luchthavenpolitie. Uit dit verslag blijkt dat de verzoekster die op 15 maart 2017 om 06.20 uur werd ontvangen, dat zij alle documenten die zij nuttig achtte heeft kunnen voorleggen, dat zij zich heeft kunnen uitdrukken in de Franse taal en dat zij verscheidene verklaringen heeft afgelegd omtrent haar reisdoel en haar voorgehouden verblijf op het Schengengrondgebied. Het gehoor heeft geduurd tot 07.30 uur, wanneer de grensinspectie de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte bracht. De verzoekster maakt *prima facie* niet concreet aannemelijk dat de haar aldus geboden mogelijkheden, niet zouden volstaan in het licht van het hoorrecht zoals voorzien in artikel 41 van het Handvest. Bovendien blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen dat verzoeksters verklaringen alsook de documenten die zij heeft voorgelegd, in rekening werden genomen en dat op toereikende wijze wordt gemotiveerd waarom wordt overgegaan tot de terugdrijving en tot de nietigverklaring van het visum.

De loutere bewering van de verzoekster dat zij niet op een geldige wijze werd gehoord, kan in het licht van de bovenstaande vaststellingen, niet worden aangenomen. Waar de verzoekster stelt dat zij getracht heeft de documenten te tonen die zij bij haar visumaanvraag had voorgelegd, waaronder de huwelijksakte, merkt de Raad op dat uit het voormelde verslag van 15 maart 2017 blijkt dat de grensinspectie de verzoekster uitdrukkelijk heeft verzocht om een huwelijksakte voor te leggen en dat de verzoekster daarop vroeg wat dat is. Zij verklaarde verder enkel voor haar geloof te zijn getrouwd en gaf aanvankelijk te zijn gehuwd op 26 januari 2015, terwijl zij nadien na het consulteren van een notitieboekje zegt dat ze is gehuwd op 26 juni 2015. De verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij niet de mogelijkheid heeft gekregen om haar huwelijksakte voor te leggen. Evenmin kan zij de bestreden beslissingen aan het wankelen brengen met de loutere bewering dat de grensinspectiediensten niets wilden zien en in rekening nemen en dat zij haar zodanig hebben gedestabiliseerd dat zij zich niet meer herinnerde dat het adres van haar echtgenoot in haar GSM was opgeslagen. Bovendien blijkt uit het verslag van 15 maart 2017 dat de verzoekster wel degelijk een verblijfsadres en een telefoonnummer in Portugal heeft opgegeven. Zij verklaarde echter dat haar echtgenoot in Duitsland woont, doch kan enkel zeggen dat hij in Berlijn zou wonen zonder dat zij het volledige adres kent. Met haar vage beweringen en gratuite beschuldigingen aan het adres van de grensinspectiediensten, toont de verzoekster dan ook niet aan dat haar hoorrecht als beginsel van Unierecht werd miskend, noch toont zij hiermee aan dat de bestreden beslissingen niet afdoende zijn gemotiveerd waar het volgende wordt vastgesteld: *“Betrokkene verklaart in eerste instantie om naar Portugal door te reizen om haar echtgenoot welke daar verblijft te willen bezoeken en met deze ook naar Duitsland waar hij werkzaam is te willen doorreizen. Betrokkene is in het bezit van een doorreisticket naar Lissabon (Portugal) en een hotelreservatie in Portugal. Gevraagd waarom betrokkene een hotelreservatie heeft in Portugal terwijl haar echtgenoot daar verblijft verklaart betrokkene in tweede instantie dat haar echtgenoot in Duitsland. Betrokkene is niet in het bezit van een uitnodiging van haar echtgenoot, kan geen toelichting geven over haar activiteiten (toeristisch? – zakelijk?) in Duitsland en Portugal, beschikt niet over vervoersbewijzen vanuit Portugal naar Duitsland en terug (terugkeerticket: Lissabon – Brussel – Conakry) en kan geen informatie geven over de woonplaats (adres, stad, land, ...) van haar echtgenoot.”* Bovendien dient te worden opgemerkt dat de verzoekster al helemaal niets inbrengt tegen de pertinente vaststelling dat zij niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor de duur van haar verblijf, zodat de bestreden beslissingen op het eerste gezicht hoe dan ook in rechte en in feite overeind blijven op grond van artikel 3, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet resp. artikel 34/1 van de Visumcode.

Een schending van artikel 41 van de Visumcode, van het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, kan op het eerste gezicht niet worden aangenomen. Ook de schending van artikel 3 van de vreemdelingenwet is op het eerste gezicht niet aangetoond.

De verzoekster toont voorts met haar vage en loutere beweringen op het eerste gezicht evenmin een schending aan van het evenredigheidsbeginsel. De Raad merkt op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* gelet op de geheel verwarrende verklaringen van de verzoekster omtrent haar reisdoel en het gebrek aan geldelijke middelen niet het geval is.

Het eerste middelenonderdeel is niet ernstig.

2.2.2.4. In een tweede middelenonderdeel, dat blijkt de uiteenzettingen ervan uitsluitend is gericht tegen de beslissing tot nietigverklaring van het visum, stelt de verzoekster dat geen rekening werd gehouden met de Portugese nationaliteit van haar echtgenoot. De verzoekster verwijst voorts naar artikel 34 van de Visumcode en geeft aan dat uit de tweede bestreden beslissing niet zou blijken of het gaat om een weigering van visum, om een nietigverklaring van visum of om een intrekking van visum.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de motieven van de tweede beslissing, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster voorhoudt, geen ruimte laten voor ambiguïteit omtrent de strekking van deze beslissing. Er is met name duidelijk aangekruist dat het gaat om een nietigverklaring van het visum en dit op grond van artikel 34, 1 van de Visumcode (zie vermelding: 34, 1/~~2~~ waarbij de 2 is doorgehaald). Er valt dan ook niet in te zien waarom het de verzoekster niet mogelijk zou zijn om met kennis van zaken uit te maken of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt op dit punt *prima facie* niet.

Waar de verzoekster argumenteert dat geen rekening werd gehouden met de Portugese nationaliteit van haar echtgenoot, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier geenszins blijkt dat de verzoekster zich toen zij zich bij de grensdoorlaatpost op de luchthaven van Zaventem aanmeldde, kenbaar zou hebben gemaakt als echtgenote van een Portugese onderdaan. De verzoekster kan niet worden gevolgd in haar redenering dat de grensinspectiediensten zelf hadden moeten vragen naar de nationaliteit van haar echtgenoot. Immers dient een familielid van een burger van de Unie zich in de eerste plaats zelf in deze hoedanigheid kenbaar te maken bij het overschrijden van de grens. Het is niet aan de Belgische autoriteiten om uit eigen beweging te onderzoeken of een persoon die zich aan de grens aanmeldt met een visum type C voor toeristische doeleinden, al dan niet een burger van de Unie komt vervoegen.

Uit verzoeksters verklaringen, zoals opgenomen in het verslag van 15 maart 2017, blijkt verder dat zij de mogelijkheid heeft gehad om haar reisdoel te verduidelijken. Zij heeft echter nagelaten om op het daartoe nuttige tijdstip, dit is voordat de bestreden beslissingen werden getroffen, kenbaar te maken dat haar echtgenoot de Portugese nationaliteit zou hebben en dat zij dus reist in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Waar de verzoekster ter terechtzitting kopieën neerlegt van de Portugese identiteitskaart van haar echtgenoot en van een huwelijkscertificaat, merkt de Raad samen met de verweerder op dat deze stukken niet aan de diensten van de verweerder werden voorgelegd voorafgaand aan de kwestieuze nietigverklaring van het visum. Met deze elementen kon dan ook onmogelijk rekening worden gehouden.

Er dient te worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die niet voorlagen op het moment van de aangevochten beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Heel het betoog rond de Portugese nationaliteit van verzoeksters echtgenoot en het recht op vrij verkeer van familieleden van een burger van de Unie, is dan ook niet dienstig en kan niet tot de nietigverklaring en dus ook niet tot de schorsing leiden. De Raad is geen feitenrechter en kan zijn beoordeling niet in de plaats van die van de bevoegde overheid stellen. In de mate dat de verzoekster de Raad ervan poogt te overtuigen dat zij daadwerkelijk de echtgenote is van een Portugees onderdaan, kan hierop dan ook niet worden ingegaan.

De verzoekster lijkt voorts een schending van de zorgvuldigheidsplicht (devoir de minutie) en de materiële motiveringsplicht (erreur manifeste d' appréciation) aan te voeren waar zij stelt dat de tweede bestreden beslissing een verwarring inhoudt omtrent haar verklaarde activiteiten en die van haar echtgenoot.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Dienaangaande merkt de Raad op dat de tweede bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd: “2. *het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), III en artikel 34, 1/2 van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)*

Betrokkene verklaart in eerste instantie om naar Portugal door te reizen om haar echtgenoot welke daar verblijft te willen bezoeken en met deze ook naar Duitsland waar hij werkzaam is te willen doorreizen. Betrokkene is in het bezit van een doorreisticket naar Lissabon (Portugal) en een hotelreservatie in Portugal. Gevraagd waarom betrokkene een hotelreservatie heeft in Portugal terwijl haar echtgenoot daar verblijft verklaart betrokkene in tweede instantie dat haar echtgenoot in Duitsland. Betrokkene is niet in het bezit van een uitnodiging van haar echtgenoot, kan geen toelichting geven over haar activiteiten (toeristisch? – zakelijk?) in Duitsland en Portugal, beschikt niet over vervoersbewijzen vanuit Portugal naar Duitsland en terug (terugkeerticket: Lissabon – Brussel – Conakry) en kan geen informatie geven over de woonplaats (adres, stad, land, ...) van haar echtgenoot.

3. u heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen (artikel 32, 1, a), III en artikel 34, 1/2 van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

Betrokkene is in het bezit van 20 euro voor een voorgenomen verblijf van 72 dagen in Portugal en Duitsland. Volgens de geldende richtbedragen dient men in Portugal over 40 euro/dag/persoon en in Duitsland over 45 euro/dag/persoon te beschikken.”

Met haar vage betoog slaagt de verzoekster er op het eerste gezicht niet in om de bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, te weerleggen. De Raad merkt op dat de verzoekster in het geheel niets inbrengt tegen de motieven omtrent het beschikken over onvoldoende bestaansmiddelen met betrekking tot het voorgenomen verblijf. Reeds daarom al blijft de nietigverklaring van het visum op het eerste gezicht overeind. Evenmin doet de verzoekster enige poging om concreet te weerleggen dat zij aanvankelijk verklaarde dat haar echtgenoot in Portugal verbleef en dat zij hem ginds ging opzoeken om vervolgens met hem naar Duitsland te gaan, terwijl zij nadien verklaarde dat haar echtgenoot in Duitsland woont. Ook valt niet in te zien welke verwarring er zou blijken uit de volgende vaststellingen: “*Betrokkene is niet in het bezit van een uitnodiging van haar*

echtgenoot, kan geen toelichting geven over haar activiteiten (toeristisch? – zakelijk?) in Duitsland en Portugal, beschikt niet over vervoersbewijzen vanuit Portugal naar Duitsland en terug (terugkeerticket: Lissabon – Brussel – Conakry) en kan geen informatie geven over de woonplaats (adres, stad, land, ...)”. De inhoud van het verslag van 15 maart 2017 strookt immers met de vaststelling dat de verzoekster geen toelichting kan geven omtrent haar eigen activiteiten in Duitsland.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekster op het eerste gezicht niet aannemelijk maakt dat de tweede bestreden beslissing blijk geeft van een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van de verzoekster laat niet toe te concluderen dat deze beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de zorgvuldigheidsplicht blijkt *prima facie* niet, een klaarblijkelijke beoordelingsfout of een schending van artikel 34 van de Visumcode evenmin. Ook de andere beginselen opgegeven in de aanhef, zijn op het eerste gezicht niet geschonden, voor zover de verzoekster er zich al dienstig op kan beroepen.

Het tweede middelenonderdeel is niet ernstig.

2.2.3. De verzoekster heeft derhalve geen ernstig middel aangebracht. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is niet voldaan.

2.3. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. DE GROOTE